

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 21 (350)
2019. gada
1. decembris

Adventa cerības vēsts

Šajā laikā dedzīgi un lūgšanas garā esam aicināti gatavoties uz Ziemassvētkiem. Advents uztur mūsos ilgas pēc Kristus, kas nāks mūs apmeklēt ar pestīšanu, īstenojot pilnībā savu taisnības un miera valstību. Gadskārtējā Mesijas dzimšanas atcere atjauno ticīgo sirdīs pārliecību, ka Dievs ir uzticīgs saviem solījumiem. Advents tāpat ir spēcīgs cerības sludinājums, kas skar dziļi personīgo un kopīgo pieredzi.

Katrs cilvēks ilgojas pēc taisnīgākas, solidarizētākas pasaules, kur cienīgi dzīves un mierīgas līdzās-pastāvēšanas apstākļi dara saskanīgas attiecības starp indivīdiem un tautām. Bieži tomēr tā tas nav. Dažāda veida šķēršļi, pretrunas un grūtības nospiež mūsu eksistenci un dažkārt gandrīz to apspiež. Iesāktais un labi nodomātais ceļš pakļauts ļaunuma ietekmei, kas, šķiet, gūst virsroku. Tieši šajos brīžos palīgā nāk cerība. Ziemassvētku noslēpums apstiprina, ka Dievs ir Emanuēls – Dievs ar mums. Tāpēc nekad nedrīkstam justies vieni. Viņš ir mums tuvu, viņš kļuva viens no

mums, dzimis no Marijas jaunavīgajām miesām. Viņš ņēma dalību mūsu zemes svētceļojumā, ļaujot mums sasniegt to prieku un mieru, pēc kura ilgojamies no mūsu esamības dziļumiem.

Adventa laiks izceļ otro cerības elementu, kas vispārīgāk attiecas uz dzīves nozīmi un vērtību. Nereti parādās jautājums: „Kas mēs esam? Kurp dodamies? Kāda nozīme mūsu darbībai virs zemes? Kas mūs gaida pēc nāves?”

Bez šaubām, pastāv labi un godīgi mērķi: meklējumi pēc labākas materiālas labklājības, centieni pēc izvērstākiem sociāliem, zinātniskiem un ekonomiskiem sasniegumiem, labāk realizētas personīgās un kopības ilgas. Bet vai šie mērķi ir pietiekoši, lai apmierinātu gara dziļākās vēlmes?

Mums jāpaplašina redzes viedoklis un jākontemplē Dieva Gudrība, kas nāk no augšienes un spēj ietvert zemes robežas, visu pārvaldot ar maigumu un spēku. Spontāni tad kristīgai tautai ticībā un pašāvēībā būtu jāsauc: „Kungs, nāc, nekavējies!”

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Sākas Adventa laiks

Svētdiena, 1. decembris.

**Adventa 1. svētdiena. Jēzus Sirds
godināšana. Vissvētākā Sakramenta
adorācija.**

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana
„Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Albertu
Čekšu

Svētlietu pasvētīšana

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Vili un
dzimtas sakņu dziedināšanu un
atbrīvošanu

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

Pirmdiena, 2. decembris

8.00 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

**Otrdiena, 3. decembris. Sv. Francisks
Ksavers, priesteris. Piemiņas diena**

8.00 Sv. Mise par +Jāni Meistaru un viņa
dzimtu

15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 4. decembris

8.00 Sv. Mise par Šnitku un Dinkinu
dzimtas mirušajiem

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 5. decembris

8.00 Sv. Mise pateicībā par Dieva
dāvātām žēlastībām visa mūža garumā

18.00 Sv. Mise svin V.E. arhibīskaps
katoļu ģimnāzijas nodomā

19.00 koncerts

Piektdiena, 6. decembris

8.00 Sv. Mise par +Viktoriju un
++Staņislaviem Panasevičiem

Jēzus Sirds litānija.

**Sestdiena, 7. Decembris. Sv. Ambrozijs,
bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas
diena.**

8.00 Rorātmise par +Eduardu Mūrnieku

Svētdiena, 8. decembris.

Adventa 2. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana
„Svētais Dievs”;

09.15 Marijas Leģions svētdienas skolas
telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise Fatimas

Dievmātes godam. Svin V.E. arhibīskaps

13.15 Svētdienas skola

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Vaļu
Barkāni

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Jura Matisona veselību

Pirmdiena, 9. decembris.

**Vissv. J. Marijas Bezvainīgā
ieņemšana.**

8.00 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

Otrdiena, 10. decembris.

8.00 Sv. Mise par Lauras garīgo veselību

19.00 Sv. Mise Onkoloģiskajā centrā

Trešdiena, 11. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Miliju un
+Konstantīnu Olekšiem

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore -

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Ceturtdiena, 12. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Adelu

Piektdiena, 13. decembris.**Sv. Lūcija, jaunava un mocekļe.****Piemīņas diena**

8.00 Sv. Mise par Šulju ģimenes mirušajiem

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 14. decembris.**Sv. Jānis no Krusta, priesteris un Baznīcas doktors. Piemīņas diena.**

8.00 Rorātmise par +Antoņinu Soboļevsku

Svētdiena, 15. decembris.**Adventa 3. svētdiena**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Ričardu un

+Viktoriju

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

Pirmdiena, 16. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Vaļu Barkāni

Otrdiena, 17. decembris.

8.00 Sv. Mise par Sondoru ģimenes

mirušajiem un +Jāzepu Latkovski

18.00 Sv. Mise Adorācijas kapelā

Trešdiena, 18. decembris

8.00 Sv. Mise par Šustu, Munkenu ģimeņu

mirušajiem un +Tomu Pastoru

16.30 - 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 19. decembris

8.00 Sv. Mise par +Antonu, +Annu, +Annu

Kolosovskiem un +Mariju Štrausi

Piektdiena, 20. decembris

8.00 Sv. Mise par +Jadvigu Bondari un

+Staņislavu Bondaru

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 21. decembris.

8.00 Rorātmise par Eduardu Mūrnieku

18.00 Sv. Mise – dziedināšanas

dievkalpojums

Svētdiena, 22. decembris.**Adventa 4. svētdiena**

8.00 Sv. Mise par Viktoru Drozdu un

lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Rāviču

Ingunu

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Martu un

viņas ģimeni un par Leimaņu ģimenes

mirušajiem

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Adventa cerības vēsts*(turpinājums no 1. lpp)*

Advents un īpaši Ziemassvētki atgādina cilvēkam, kas paceļas no ikdienas rutīnas un meklē kopību ar Dievu, ka Dievs uzņemas iniciatīvu, lai nāktu mūs satikt.

Tātad kristīgā cerība, Adventa izcelta, nozīmē pašlāvīgu gaidīšanu, aktīvu un precīgu atvērtību satikšanai ar Kungu.

Pasākums trūcīgiem 17. novembrī
Pateicība visiem ziedotājiem,
atbalstītājiem un *caritas* darbiniekiem

Bīskapa Jāzepa Rancāna dzimšanai mūžībā - 50 gadi

Dzimis 1886. gada 25. oktobrī Ludzas apriņķa Nautrēnu, toreiz Zaļmuižas pagasta Lūziniekos Johannai un Francim kā priekšpēdējais – septītais bērns. Beidzis Ludzas apriņķa skolu ar uzslavu, J. Rancāns dodas uz Pēterpili, kur triju gadu laikā sagatavojas abiturijai Kronštates ģimnāzijā. Nobeidzis to kā eksterns, mācās Pēterpils Garīgajā seminārā, tad Garīgajā Akadēmijā, kuru beidz ar teoloģijas maģistra grādu. 1911. gada 31. maijā (pēc vecā stila) ordinēts par priesteri Pēterpilī. Nākošos trīs gadus Pēterburgas skolu kapelāns, katedrāles vikārs, kā arī latviešu valodas skolotājs Garīgajā seminārā. 1914.-1916.g. – kara kapelāns krievu regulārajā armijā. 1916.-1918.g. – Pēterpils Garīgā semināra pasniedzējs.

Kad lielnieki likvidē Pēterpilī Garīgo semināru un Akadēmiju, Mogiļevas arhibīskaps Rops sūta viņu uz Aglonu organizēt priesteru sagatavošanas skolu. Vācu karaspēkam atkāpjoties no Latgales, J. Rancāns no 1918. gada beigām līdz 1919. gada septembra pusei dzīvo Jūrkalnē. Latvijas Pagaidu valdība 1919. gada 4. oktobrī, tieši pirms bermontiešu uzbrukuma Rīgai, iecēla pr. J. Rancānu par savu pilnvaroto pie Svētā Krēsla un sūtīja uz Romu ar ziņojumu par apstākļiem Latvijā. Viņš atgriezās jau atbrīvotā Dzimtenē 1920. g. jūnijā panācis visu, ko bija vēlējušies un cerējuši Latvijas valdība un latviešu katoļi. 1920. gada 22. aprīlī pāvests Benedikts XV iecēla latvieti, kanoniķi Antoniju Springoviču par Rīgas bīskapu. Vēl tā paša gada 9. jūnijā pāvests parakstīja

bullu par Kurzemes un Zemgales administratīvu un teritoriālu atdalīšanu no Lietuvas Baznīcas un pievienošanu Rīgas bīskapa sēdeklim.

Pr. J. Rancāna tālākā darbība norisinājās jau pēc brīvības cīņām neatkarīgajā Latvijā: 1921. gadā viņš ir atkal Romā kā Latvijas valdības pārstāvis kopā ar pirmo Latvijas sūtni pie Vatikāna, prof. Hermani Albatu, lai vestu sarunas ar Svēto Krēslu par Latvijas valdības izstrādāto konkordāta projektu. Pēc vairāku dienu sarunām tika panākta vienošanās un konkordāts parakstīts. Pa to laiku Latvijā notika valdības krīze, tāpēc konkordātu galīgi parakstīja tikai nākošā gadā. 1922. gadā pr. J. Rancāns tika ievēlēts pirmajā Latvijas Saeimā – parlamentā.

1923. gada 25. oktobrī Rīgas bīskapiju paaugstināja par arhibīskapiju, 29. oktobrī pāvests iecēla pr. J. Rancānu par Rīgas palīgbīskapu. 1924. gada 4. maijā sv. Jēkaba katedrālē viņu ordinēja par bīskapu pāvesta sūtnis – apustuliskais nuncijs pie Latvijas valdības - arhibīskaps Antonijs Cehini.

Arhibīskapam A. Springovičam bija sirgstoša veselība. Viss atjaunotās arhibīskapijas darbs gūlās uz bīskapu J. Rancānu: Rīgas Kūrijas administrācija, draudžu vizitācijas, Iestiprināšanas sakramenta dalīšana un citi pastorāli un sociāli projekti. Īpaši jāizceļ braucieni uz Romu 1928., 1933. un 1938. gados, kā arī Rīgas arhidiecēzes sinode 1937. gada 19.-21. augustā.

Jāzepa Rancāna vārds cieši saistīts ar sv. Jēkaba katedrāli ne tikai bīskapa ordinācijas un daudzu dievkalpojumu sakarā. Pēc šī dievnama atgūšanas

katoļiem 1923. g. 9. decembrī viņš iesvētī katedrāles jaunceļamā galvenā altāra pamatakmeni, 1934. gada 28. oktobrī iesvētī abus katedrāles pašreizējos sānu altārus.

Pie tam, kopš Rīgas arhibīskapijas Garīgā semināra nodibināšanas, 1920. gada 3. oktobra, bīskaps J. Rancāns bija tā rektors un profesors un vēlāk, kad 1938. gadā tika nodibināta Katoļu teoloģijas fakultāte Latvijas Universitātē, viņš bija par fakultātes dekānu.

Bīskaps J. Rancāns tika ievēlēts visās Latvijas Saeimās, bija pēdējās Saeimas vicepriekšsēdis un aktīvi līdzdarbojās ārlietu, sociālā un finanšu komisijās un Kultūras fonda valdē.

Uzliesmoja Otrais pasaules karš. Latvija, kuras tapšanai un augšanai bīskaps J. Rancāns bija ziedojis sava mūža labākos gadus un spēkus, pie viņa kājām nogrima kara ugunīs un asinīs.

Kara laikā bīskaps J. Rancāns kā nelokāms Latvijas neatkarības aizstāvis un pēdējās Saeimas vicepriekšsēdis piedalījās pretestības kustībā un, nodibinoties Latvijas Centrālajai Padomei, uzņēmās tās vadību. Viņu, kopā ar luterāņu arhibīskapu T. Grīnbergu, pareizticīgo metropolītu Augustīnu, mūsu bīskapiem A. Urbšu un B. Sloskānu un prelātu A. Novicki, vācu okupācijas slepenā policija – Gestapo (*Geheime Staatspolizei*) deportēja uz Vāciju 1944. gadā. Pēc bīskapa personīgiem paskaidrojumiem, tikai pateicoties Dieva gādībai, policijas aģenta labvēlībai, apjukuma un satraukuma atmosfērai Vācijā sakarā ar frontes strauju tuvošanos, viņš nav nokļuvis koncentrācijas nometnē, bet varējis policijas uzraudzībā apmesties un dzīvot kapucīnu klosterī Burghauzenā, Bavārijā, kur arī sagaidījis sabiedroto

uzvaru. Vācijā, Burghauzenā un Ditcenbahā, viņš pavadīja septiņus gadus.

Karam beidzoties, bīskaps Rancāns tūliņ devās uz Romu, pārvarot kara sagrautās Eiropas ceļa grūtības, lai ziņotu pāvestam Pijam XII par latviešu tautas, bēgļu un kara gūstekņu traģisko likteni. Izmantodams iespējas, kādas viņam deva augstā garīdznieka stāvoklis, viņš apmeklēja prominentus Baznīcas vadītājus un valstsvīrus Eiropas galvaspilsētās un griezās pie Sabiedroto okupācijas armiju vadībām. Visur, stādīdamies priekšā arī kā demokrātiskās Latvijas Saeimas jeb parlamenta prezidents (par kādu viņš skaitījās pēc pēdējās Saeimas prezidenta P. Kalniņa nāves 1945. gadā Austrijā), viņš aizstāvēja latviešu tautas tiesības, latviešu bēgļus un kara gūstekņus.

Bīskaps J. Rancāns nerimtīgi apmeklēja bēgļu nometnes Vācijā un pēc emigrācijas – latviešu kolonijas, draudzes, kopienas ASV un Kanādā. Nebija kongresa, sanāksmes, svētku, kur viņš nebūtu piedalījies. Ar saviem dievkalpojumiem, lūgšanām, mācībām un svētību viņš uzturēja tautiešos gara drosmi, ticību, uzticību un paklausību Dieva likumiem. Ar savu klātbūtni, gara dižciltību, iecietību un tēvišķīgo pieeju viņš visur veicināja sadarbību, ienesa svinīgumu un prestižu. Bīskapa ierašanās vienmēr pārvērtās par lielākiem vai mazākiem svētkiem tautiešu dzīvē, tie kuplā skaitā pulcējās uz dievkalpojumiem, gāja pie sv. sakramentiem. Klausoties viņa tēvišķīgajās pamācībās un uzmundrinājuma vārdos, saņemot viņa svētību, tautieši guva ticības stiprinājumu, gara pacilātību. Bīskapa rokas visur un vienmēr cēlās, lai svētītu visus, lai,

noglāstot, uzmundrinātu nospiestos un noskumušos.

Visās rūpēs un likteņa sitienos bīskapa J. Rancāna prāts un sirds bija pie savas tautas un Baznīcas dzimtenē. Ar kādu saviļņojumu un pārliecību viņš rūpējās, lai Vatikāna II koncila laikā, 1964. gadā, izkārtotos bīskapa iecelšana un ordinācija Dzimtenes Baznīcai. Viss nokārtojās vēlamā gaitā. Pāvests Pauls VI iecēla Rīgas ģenerālvikāru prelātu Juliānu Vaivodu, kas bija ieradies koncilā, par bīskapu – Rīgas un Liepājas bīskapiju apustulisko administratoru. Tad bīskaps Rancāns baudīja lielo gandarījumu un prieku, ka varēja arī pats personīgi piedalīties prelāta J. Vaivoda ordinācijā par bīskapu – koncelebrēt iesvētīšanas Svēto Misi, kas notika Romā, sv. Pētera bazilikas kriptā – poļu Čenstohovas Brīnumdarītājas Dievmātes kapelā, tieši blakus sv. Pētera kapam, 1964. gada 18. novembrī – sv. Pētera un sv. Pāvila baziliku iesvētīšanas gadadienā.

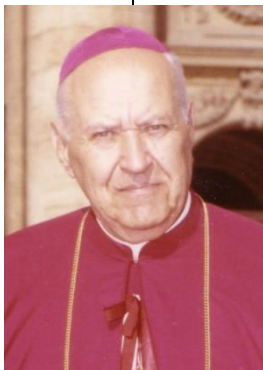
Bīskaps J. Rancāns trimdā pārstāvēja un sevī nesa dzimtenes Baznīcu kā tās pilntiesīgs Augstais gans – kā Rīgas palīgbīskaps *ad sedes*, tas ir, Rīgas arhidiecēzes sēdekļa palīgbīskaps. Tāpēc viņš bija vienmēr par pilntiesīgu palīgbīskapu, arī tad, kad Rīgā nemaz nebija arhibīskapa vai apustuliskā administratora. Par tādu viņš skaitījās visu trimdas laiku un vienmēr bija ievests oficiālajā pāvesta gada grāmatā – *Annuario Pontificio*, tas ir, visas pasaules bīskapu un Romas Kūrijas amatpersonu sarakstā. Tā bija sevišķa Svētā tēva

labvēlība Latvijas Baznīcai, parādīta bīskapa J. Rancāna personā.

Bīskaps J. Rancāns gāja grūto trimdas ceļu. Neskatoties uz nopelniem Latvijas un Baznīcas labā, uz savu augstā garīdznieka stāvokli un lielo gadu nastu, viņš pazemīgi pieņēma un pildīja, gandrīz divdesmit gadus, kapelāna pienākumus Karmelītu māsu klosterā veco ļaužu mītnē Grand Rapidos, klusībā pelnīdams savu dienīško maizi līdz pēdējām mūža dienām. Tikai 1968. gada vasarā, 83 gadu vecumā viņu atlaida pensijā.

Ar klusumu un atdevi Dieva prātam bīskaps J. Rancāns septiņus gadus panesa savu smago slimību, par kuru daudzi nezināja līdz brīdim, kad slimība bija saēdusi viņa stalto augumu, izsmēlusi viņa spēkus, un viņš – asiņojošs – tika ievietots slimnīcā. Viņš tomēr bija pilnā samaņā, skaidrā prātā un sarunājās ar apmeklētājiem līdz pēdējam brīdim. Atvadījies un visus svētījis, 1969. gada 2. decembra vēlā vakarā, viņš apgūlās uz nakts dusu un mierīgi aizmiga mūžīgā Dieva mierā, īsi pirms pusnakts.

Bīskapu Rancānu apglabāja Grandrapidu Augšāmcelšanās kapsētas bīskapu nodalījumā, taču 1995. gada 1. jūnijā viņa mirstīgās atliekas tika pārvestas uz Latviju. Divas dienas cienījamais bīskaps un valstsvīrs pavadīja sv. Jēkaba katedrālē. 3. jūnijā notika pārapbedīšanas ceremonija pie saeimas nama un pēdējais ceļš uz Aglonu, kur bazilikā viņa mirstīgās atliekas joprojām atdusas, kamēr mūs aizvien rosina viņa pamudinājums: „Lūdziet par Latviju!”

**Pāvesta
Franciska
pasvētītā
Fatimas
Dievmātes
statuja
katedrālē
7.-9. decembrī**

Svētdien, 8. decembrī

plkst. 10 adorācija un grēksūdze

plkst. 11 arhibīskapa svinēta sv. Mise
Svētās Ģimenes starptautiskās alianses
misionāra uzruna

Svētais Bazīlijs Lielais

Pirms 40 gadiem – 1980.

gada 2. janvārī sv. Jānis Pāvils II izdeva apustulisko vēstuli *Patres Ecclesiae*, atgādinot, ka Baznīcas tēvi ir tie svētie, kuri ar savu ticību, savas mācības dziļumu un bagātību stiprināja to, dzīvināja un attīstīja pirmo gadsimtu gaitā. Viņi ir tiešām „tēvi” Baznīcai, jo no viņiem, pateicoties Evaņģēlijam, Baznīca saņēma dzīvību. Tāpat tie ir tās veidotāji, jo attīstīja Dieva Baznīcas galvenās struktūras uz apustuļu liktā vienīgā pamata, kas ir Kristus. Baznīca joprojām dzīvo, saņemot dzīvību no saviem tēviem; balstoties uz pirmo veidotāju struktūrām, Baznīca joprojām šodien tiek veidota sava ceļojuma un ikdienas grūtību priekā un bēdās.

Tātad tie bija un vienmēr paliek tēvi. Viņi paši ir Baznīcas stingra struktūra, un viņi nemītīgi īsteno savu funkciju Baznīcas labā visos gadsimtos. Lai katrs vēlākais sludinājums un mācība būtu patiesa, to jāsalīdzina ar Baznīcas tēvu sludinājumu un mācību. No viņu tēvišķības jāizriet katrai harizmai un kalpojuma; katram jaunam akmenim, kas pievienots ikdienas augošajai un

aplašinošajai sakrālajai ēkai (Ef. 2:21), jābūt ieliktam saliedēti un savienoti tajā struktūrā, kuru jau veidojuši Baznīcas tēvi.

Ar šādu pārliecību jāpievēršas Baznīcas tēvu rakstiem, kas pilni gudrības un nenoveco, lai aizvien atjaunotu piemiņu par viņiem. Liturģiskajā gadā aizvien ar lielu prieku sastopam mūsu tēvus, un katreiz esam stiprināti ticībā un mudināti cerībā.

Garāka un dziļāka satikšanās šoreiz notiek ar Cēzarijas bīskapu Bazīliju, kuru liturģijā pieminam 2. janvārī.

Bazīlijs starp grieķu tēviem saukts par „Lielo”, Bizantiešu liturģiskajos tekstos piesaukts kā „dievbijības gaisma” un „Baznīcas gaismeklis”. Viņš tiešām to apgaismoja un apgaismo: gan savas dzīves šķīstības, gan savas izcilās mācības dēļ. Svēto pirmā un vislielākā mācība taču vienmēr ir viņu dzīve.

Bazīlijs ieguva ļoti labu izglītību no slavenākajiem tā laika skolotājiem Konstantīnopolē un Atēnās. Viņam likās, ka dzīve īsti sākās, kad viņam bija dots iepazīt Kristu kā savu Kungu - pilnīgā un izšķirošā veidā, proti, kad viņa piesaistīts radikāli atsacījās no visām lietām - šo dzīves principu viņš daudzkārt iekļaus savā mācībā - un kļuva viņa sekotājs.

Tad viņš sāka sekot Kristum, vēloties pieskaņoties vienīgi viņam: uzlūkojot vienīgi viņu, ieklausoties vienīgi viņā un uzskatot viņu pilnībā par savu vienīgo „valdnieku, karali, ārstu un patiesības skolotāju”.

Tāpēc, bez vilcināšanās viņš pameta studijas, kuras bija tik ļoti mīlējis un no kurām bija guvis milzīgus zināšanu dārgumus. Nolēmis kalpot vienīgi Dievam, viņš vēlējās neko citu nezināt, izņemot Kristu (2 Kor 2:2) un uzskatīja

parniecību jebkuru gudrību, ka nenāca no krusta. Dzīves beigās viņš atcerējās savu atgriešanos sekojoši: „Es biju izšķiedis daudz laika niekiem, zaudējis gandrīz visu jaunību tukšajā darbā, cenšoties apgūt to gudrību, kuru Dievs ir darījis par muļķību (sal. 1 Kor 1:20), līdz reiz, it kā uzmodies no dziļa miega, uzlūkoju Evaņģēlija patiesības brīnišķo gaismu un uzskatīju par nevajadzīgu to gudrību, kas nāk no šīs pasaules dižmaņiem, kas pazemināti līdz nespējai (sal. 1 Kor 2:6). Tad es daudz raudāju par savu nožēlojamo dzīvi” (Vēstule, 223).

Viņš raudāja par savu dzīvi, lai gan jau pirms tam - pēc sava studiju līdzbiedra Gregora no Naciances liecības - viņš no cilvēciskā viedokļa rādīja piemēru. Tomēr viņš uzskatīja savu dzīvi par „nožēlojamu”, jo tā nebija pilnīgi un ekskluzīvi veltīta Dievam, kas ir vienīgais Kungs.

Un tā nepacietīgi viņš pārtrauca uzsāktās studijas un, novērsies no grieķu gudrības skolotājiem „šķērsoja daudzas zemes un daudzas jūras”, meklējot citus skolotājus: tos „muļķus” un nabagus, kuri praktizēja pavisam citu gudrību tuksnešos.

Šādi viņš sāka mācīties lietas, kas nekad nebija atgadījušās cilvēka sirdij, patiesības, kuras viņam nekad nespētu iemācīt retorikī un filozofī. Viņš auga šajā jaunajā gudrībā no dienas dienā, līdz ar brīnišķīgu žēlastības taku: caur lūgšanu, mērdēšanos, mīlestības praksi, Rakstu un Tēvu mācības nemītīgu lasīšanu. Ļoti drīz viņš tika aicināts uz kalpošanu. (turpinājums sekos)

PAR LATVIJU UN BRĪVĪBU

Lai gan Bermonts Latviju atstāja 1919. gada 1. decembrī, Latgales pilnīga atbrīvošana vēl stāvēja priekšā. Rēzekne tiks atbrīvota 1920. gada 21. janvārī, lai gan austrumu robežās kaujas notiks pat martā.

Noslēdzot šo divu aizvadīto gadu rubriku simtgades notikumu atcerei, lai uzmodinām ticību Dievam, kas ir mūsu spēks un atbalsts visos laikos. Viņš rūpējas par mums savā Dēlā Jēzū - mūsu augstajā priesterī, kas spēj just mums līdzī (sal. Ebr 4: 15) un cieš kopā ar mums. Dieva līdzcievība, ciešanas kopā ar mums dod mūžīgu nozīmi un vērtību mūsu cīņām. Pateiksimies Dievam par katru žēlastību un svētību, arī kad esam tik daudz zaudējuši; lai aizvien parādās Dieva labestība, tuvība, maigums, pestīšanas spēks.

Turēsimies stingri pie kristīgās ticības un ar paļāvību tuvosimies Dieva žēlastības tronim (sal. Ebr 4: 16). Pat lielās ciešanās un pārbaudījumos nepārstāsim atzīt Jēzus krusta uzvaru, Dieva mīlestības triumfu.

Šīs mīlestības spēks atklājies cilvēku nesavtībā, daudzos labestības brīnumos. Noslēgšanās citu vajadzībām, situācijas izmantošana savtīgiem mērķiem norāda uz ļaunumu, no kura Kristus nāca mūs atbrīvot. Lai arī tas veicina lielāku paļāvību uz Dieva žēlastības spēku pārvarēt grēku un egoismu, iestājoties par Latviju un brīvību!

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv